

Prats

El pla guanyador

SI HI VA HAVER UN GRUP QUE VA MARCAR L'ESCENA *INDIE* BARCELONINA DE FINAL DELS NORANTA, AQUEST VA SER **MADÉE**. LA BANDA DE CABRILS, LIDERADA PER RAMÓN RODRÍGUEZ, VA POSAR PUNT FINAL A LA SEVA TRAJECTÒRIA DESPRÉS DE QUATRE ÀLBUMS QUE AVUI JA SÓN OBRES DE CULTE. DE LES SEVES CENDRES N'HAN SORGIT NOVES FLAMES: EL MATEIX CANTANT HA TRIOMFAT AMB **THE NEW RAEMON**, I ARA EL TECLISTA DEL GRUP MARESMENC, MARC PRATS, SURT A LA PALESTRA AMB UN PROJECTE QUE, SI BÉ HA BATEJAT AMB EL SEU COGNOM —**PRATS**— COMPARTEIX A PARTS IGUALS AMB DOS ALTRES EX**MADÉE**: LLUÍS COTS A LA BATERIA I PEP MASIQUES AL BAIX. DEBUTEN AMB *PLA B* (BCORE DISC, 2012), UN DISC DE CANÇONS POP EXULTANTS, LLUMINOSOS I MELANCÒLIQUES AMB LA FORÇA I L'ATREVIMENT DELS PRIMERS TREBALLS I AMB L'EXPERIÈNCIA ACUMULADA DE VINT ANYS.

TEXT: ROGER PALÀ
FOTO: BIEL CAPLLONCH

ENDERROCK: Prats era el *Pla B* de **Madée**, i s'ha convertit en 'pla A' després de la dissolució del grup?

MARC PRATS: No. El nom del disc va sortir a última hora. Com que el senzill es diu "Pla delirant" vam decidir estirar una mica el fil d'aquesta idea. Això dels 'plans B' sembla que avui està molt de moda: el Govern sempre té un pla B per a l'economia, per si falla un determinat pacte... A la vida tothom tira de plans alternatius. No es pot preveure mai què passarà. En el nostre cas, la música és un pla B al marge de la feina de cadascú. Tots tenim ocupacions, i si algun dia ens fallen, com a mínim tindrem aquesta alternativa... No es pot dir que sigui un pla B gaire segur, però ens agrada viure la música intensament.

EDR: Què separa **Prats** de **Madée**?

LLUÍS COTS: **Madée** era més èpic, hi havia més guitarres, més densitat, temes més llargs i més intensos. **Prats** és més lineal, i volgudament més pop. En certa manera ens hem fet grans. No sé si podem dir que és un disc més madur, perquè al cap i a la fi és un primer disc... Però sí que teníem clar que volíem distanciar-nos de **Madée**. Hem intentat fer alguna cosa nova.

M.P.: De continuïtat n'hi ha, perquè al cap i a la fi beus

d'unes influències i tens una trajectòria que no pots obviar. Però hem volgut allunyar-nos de **Madée**. Som veterans, ja fa vint anys que toquem i hem passat per múltiples projectes. Necessitava plantejar-me reptes diferents, i d'això, per exemple, sorgeix la necessitat de plantar-me a l'escenari amb l'acústica i cantar jo mateix.

POP DE BARCELONA

EDR: Al disc hi ha participat com a guitarrista Dani Vega (**Mishima**). És el quart **Prats** a l'ombra?

PEP MASIQUES: Amb en Dani ja fa molts anys que ens coneixem i fins i tot en projectes compartits anteriors a **Prats** havia gravat les guitarres. Ara **Mishima** està funcionant molt bé i ja no té temps per a res més. Ha estat a l'estudi aportant idees i definint el so del disc. Tot i això, no podrà participar als directes. La producció ha anat a càrrec del mateix grup amb el suport de Ricky Falkner (**Love of Lesbian**).

EDR: A les cançons de **Prats** hi ha present l'empremta d'artistes com **The New Raemon**, **Mishima**, **Love of Lesbian**... Podem parlar d'un so pop de Barcelona?

M.P.: És inevitable. Al marge de la presència d'en Dani, jo toco amb **The New Raemon**, en Lluís era el tècnic de so de **Mishima**, hem treballat amb el productor de **Love of Lesbian**... Amb tot, no hi ha hagut voluntat explícita per fer que el disc sonés així. Volíem que fos original, i per sobre d'això, que sonés bé i estigués volgudament a prop del pop. Però tampoc estem inventant res. Hi ha temes més guitarrers i altres que tenen un punt més acústic, que fins i tot miren cap a la música negra.

EDR: Amb **Madée** cantàveu en anglès. Ara ho feu en català. És la necessitat de fer-se entendre?

M.P.: Als anys noranta tothom tenia moltes més manies. Ho havíem de fer en anglès perquè si ho fèiem en català ens encasellaven dins un determinat rotllo, si ho fèiem en castellà, dins un altre... A més, quan ets jove flipes i penses que cantant en anglès podràs triomfar i fer la volta al món. En fi... a hores d'ara fer un disc en català és anar sobre segur, i és més honest.

P.M.: Abans si cantaves en català eres independentista per força. Ara tot plegat és molt més obert, i també és més senzill que cantant en català poguem actuar fora de Catalunya. Jo vaig veure **Sopa de Cabra** a Madrid

CINC CÈNTIMS

LA BANDA:

Prats són Marc Prats (guitarra acústica i veu), Lluís Cots (bateria) i Pep Masiques (baix). A l'estudi, Dani Vega (**Mishima**) hi ha posat les guitarres elèctriques.

PRESENTACIONS EN DIRECTE:

El 15 de setembre actuaran al Mercat de Música Viva de Vic i la presentació oficial serà el 4 d'octubre a La [2] de l'Apolo, a Barcelona,

A LA XARXA:

<www.bcoredisc.com>.

“Ser independent vol dir desvincular la música dels diners”

durant els noranta fent de teloners de Red Hot Chili Peppers... i Déu n'hi do el que van haver d'aguantar!

EDR: Obriu el disc amb "Sookie", cançó de títol inspirat en la protagonista de la sèrie de vampirs *True Blood*. És un disc de sang, sexe i suor?

M.P.: Parlem del que parlen sempre els grups: d'amor, sentiments, passió... A mi, però, m'agrada la temàtica vampiresca, no pas per la moda de *Crepúsculo*, sinó per les pel·lícules dels anys vint, com el *Nosferatu* de

Murnau. *True Blood* és una història més contemporània però segueix sent el mateix: el vampir i la seva estimada, el procés de la seducció entre dos éssers.

DE LA NOVA CANÇÓ AL POP

EDR: Us atreviu a revisitar Toti Soler ("Petita i blanca"). Els clàssics de la Cançó també poden ser pop?

M.P.: Sí, i tant. En el seu moment potser tenien un format més propi de l'època, però hi ha cançons boníssimes que es poden dur sense cap problema cap al rock o cap al pop. Són molt maques i digníssimes. El cas de Toti Soler és especial perquè hi tinc una relació familiar: som cosins. Sempre havia tingut al cap l'exercici amb una cançó seva, i "Petita i blanca" ens agradava molt.

EDR: Heu definit "Bèstia somrient" com una cançó que és 'exaltació romàntica'. És un disc per a romàntics?

M.P.: És probable que els romàntics s'hi sentin molt a gust. Aquest tema és una inspiració psicotròpica. Tant "Bèstia somrient" com "Pla delirant" són cançons que es basen en certa mesura en l'experimentació amb les drogues sense fer-ho explícit en cap moment. Potser parlem d'amor, però també de les sensacions amb unes substàncies que et poden ajudar a sentir-te de puta mare i que, alhora, tenen la part fosca. Les drogues et poden guiar cap a percepcions àmplies de la realitat, però hi ha una part de perill i de tenebra.

EDR: Heu decidit treballar de nou amb BCore, el segell de Madee. Per quin motiu?

M.P.: No estem en això de la música per fer diners o per fer-nos famosos. De fet, al llarg de la nostra trajectòria més aviat hem perdut diners que no pas n'hem guanyat. Ens agradaria poder viure de la música, però toquem de peus a terra. Hem prioritzat fer el que ens ha sortit dels nassos, i BCore n'han estat totalment còmplices. Ens coneixem de fa molts anys i s'ho han agafat amb ganes, apostant fort. Sabem d'experiències de músics del nostre entorn que han treballat amb grans segells o amb multinacionals i no n'han quedat gaire contents. Al principi tot sembla molt bonic, però després et trobes envoltat de pirates. Ser independent, més enllà de ser fidel a un so, vol dir desvincular la música dels diners. Nosaltres intentem ser fidels a aquesta idea.